

Stad Gods

Inspiratie van de Augustinessen van Sint-Monica

Eén dag
dicht bij Jou

In dit nummer

- 3 Een goed begin - Mariella Oberndorff osa
- 4 Een dag als duizend dagen - Yvonne Peyresaubes osa
- 8 Kloosterpost - nieuws uit eigen huis
- 10 In gesprek met *Leo Fijen* - Evelien Plaisier en Chris van Wieren
- 13 Groeten van Evelien - Evelien Meijs
- 14 ... ga naar de wegen en de akkers buiten de stad - Erik Borgman over het geschenk van het geloof
- 17 Zing! - Femke Soethoudt
- 18 Zinnebeeld - Felicia Dekkers over een jurk op de groei
- 20 Mijmeringen bij Augustinus:
Martijn Schrama over zijn woordeloos verlangen
- 22 Beeldverhaal - Nazrina Rodjan
- 23 Papoea vandaag
Ton Tromp osa: Iedereen geslaagd!
- 24 Op de koffie met *Paula Zijp* - Evelien Plaisier en Chris van Wieren

Bij het beeld

- 2 Sporen onderweg, je oog valt er zomaar op. Van wie, van wat, van Jou? Foto's gemaakt door Roelant Meijer in Andalusië, in de Alpujarras en op Kreta. (RM)

Op de cover:

Alpujarras (Spanje) - Foto: Roelant Meijer

Jaargang 83, nummer 6: juli/augustus 2017

Uitgever:

Zusters Augustinessen van Sint-Monica
Klooster Casella
Postadres: Waterstraat 2
3511 BW Utrecht
Telefoon klooster Utrecht 030 - 2332541
Telefoon administratie 030 - 2430538
E-mail administratie:
maandblad@zustersaugustinessen.nl
www.zustersaugustinessen.nl
www.casella.nl

Doel: Met Stad Gods willen wij mensen betrekken bij wat ons inspireert. Stad Gods wordt gelezen door mensen die ons een warm hart toedragen en/of belangstelling hebben voor de augustijnse spiritualiteit. Via Stad Gods zijn en blijven zij verbonden met ons en het gedachtengoed van onze congregatie.

Hoofd- en eindredactie: Maria van Mierlo

Ontwerp en beeldredactie:

Tegenwind grafisch ontwerp, Roelant Meijer

Opmaak en druk: Joh. Enschedé Amsterdam

Redactiesecretariaat: Evelien Ouwehand

Redactie: Erik Borgman, Felicia Dekkers, Marie Madeleine Maas osa, Anne Nij Bijvank osa, Evelien Plaisier, Lieke Weima, Chris van Wieren

Aan dit nummer werkten mee:

Leo Fijen, Evelien Meijs, Mariella Oberndorff osa, Yvonne Peyresaubes osa, Nazrina Rodjan, Martijn Schrama osa, Femke Soethoudt, Ton Tromp osa, Paula Zijp

Fotografie: Fotografie: Edward Aghina (p.20), Jeroen Jumelet (p.10), Roelant Meijer (cover, p.4, 14)

Verspreiding: Stad Gods verschijnt zes maal per jaar, in een oplage van 12.500 per editie. Vrienden van de zusters augustinessen, die met € 10,00 of meer per jaar de zusters ondersteunen, ontvangen Stad Gods automatisch.

Ook vriend worden van de zusters en dit blad

ontvangen? Maak uw bijdrage van € 10,00 of meer per jaar dan over op NL76 INGB 0003 8244 29 ten name van Administratie tijdschrift Stad Gods Utrecht, onder vermelding van 'Nieuwe lezer' en uw volledige adres.

Een goed begin

Het overviel me. Ik had een tijd heel intens gewerkt en keek op. En toen - een schok. Alsof het heel ongemerkt gebeurd was: ineens was het rondom het weiland waar ik op uitkijk helemaal gekleurd. Dat groen zoveel tinten kan hebben, met zo hier en daar het donkerrood van een enkele beuk er tussendoor. Wat was het, verwondering, bewondering? Ontroering vanwege zoveel moois? De lammeren sprongen in de wei, de lucht was stralend blauw. 'O God.' Dacht ik dat, of zei ik het hardop? Dat herinner ik me niet meer, maar het moment des te beter. Het wezenlijke is niet te verwoorden, het brengt je tot eerbiedig zwijgen.

Wat mooi is het, als er dan mensen zijn die met jou in die verwondering gaan staan. Dat heb ik ook weer ervaren toen we voor ons kapittel enkele dagen samen waren om over ons leven als augustinessen na te denken. Tijdens een kapittel, waar de meest wezenlijke dingen van ons leven samenkomen, ervaar je dat er iets is wat ons overstijgt, dat iets - of iemand - ons samenbrengt. Er worden altijd veel woorden gesproken, iedereen krijgt

de gelegenheid de eigen stem te laten horen. Dat is goed, want het gaat om ons leven samen. Maar op het moment dat we met ons allen in de kapel zijn, is het juist de stilte die verwoordt wat ons echt samenbrengt. Het is die stilte, die de aanwezigheid van 'Ik-ben-die-is' tastbaar maakt.

Vanuit die ervaring maakt het niet meer uit welke plek je in het geheel gaat innemen en kun je ook je zorgen voor de ander leren relativeren. Ga maar gewoon op weg. Draag wat je dragen kunt, zorg voor hen die je zijn toevertrouwd. Het hangt niet van jou af of iets lukt of mislukt. IK ben er ook nog... durf je het aan Mij over te laten? Zo kunnen we ervaren dat 'Hij-die-is' met ons meegaat. Gaan in vertrouwen, geleid door de barmhartige. Dat vertrouwen wens ik ons allen toe!

Een dag als duizend dagen

Yvonne Peyresaubes osa

Tijd, dat ervaren wij allemaal, is geen onverschillige successie van momenten, van uren en dagen die altijd en voor iedereen hetzelfde zijn. Wij kennen de verveling en de irritatie van moeten wachten: in de wachtkamer van de specialist, op een winderig perron als de trein maar niet wil komen: minuten die eindeloze uren lijken. Tijd is ook een vorm van waardering, van ervaren: dit was nou een fijne dag, of juist niet. In psalm 84 spreekt de psalmdichter over 'één dag in uw voorhoven'. Hij verlangt naar het huis van God en zou al tevreden zijn als hij de drempel had bereikt en daar mocht vertoeven. Eén dag slechts zou al een onvergetelijk feest zijn. Liever één dag op de stoep, dicht bij u, dan duizend dagen ergens anders, daar waar niet aan u wordt gedacht, niet over u gesproken, waar men u niet kent en met uw woorden, uw wensen, geen rekening houdt. Eén tegenover duizend: is dat niet overdreven? Wat de psalmist duidelijk probeert te maken is een zekere beleving van de tijd.

Verschillende tijden

In ons beleven onderscheiden wij verschillende soorten tijd. Je hebt de gewone tijd die je met een chronometer

kunt meten. Die is vernoemd naar Chronos, een Griekse God die zijn eigen kinderen opat. Als we niet opletten, zal die tijd ons verslinden! Maar over de gewone tijd hebben we toch ook een zekere macht: we kunnen die plannen, verdelen, met activiteiten vullen die ons het gevoel geven meesters van de tijd te zijn. De tijd onder controle te hebben.

Tijd is ook een vorm van waardering

Maar in die onverschillige, soms routineuze stroom van dagen en jaren kunnen momenten ontstaan die verrassen, die de volle aandacht vragen, want zij brengen ons in contact met wat meer en groter is dan wijzelf. Zo'n moment is van enorme waarde, zegt de psalmist. Duizend maal kostbaarder dan welke periode van je leven dan ook. De Bijbel vertelt van zulke momenten. In het boek Rechters bijvoorbeeld: te midden van de gebruikelijke rampen en vreugden in zijn land is de jonge Gideon bezig graan

Vanuit dat moment neemt hun leven een nieuwe wending

te malen in een kuil, om door de vijanden niet gezien te worden. Een routineklus voor een agrariër die in het ritme van de seizoenen leeft en werkt. Ineens staat daar een engel, een gezant van God met een boodschap: 'Je verlangen naar vrijheid en onafhankelijkheid voor je volk wordt door de Eeuwige gezien en erkend: aan het werk!' Gideon kan het eerst niet geloven: 'Ik? Een onbeduidend lid van een onbeduidende familie?' Maar uiteindelijk stapt hij het onverwachte avontuur in. Of in het Johannesevangelie: twee leerlingen van Johannes de Doper zien Jezus langskomen. Zij zijn nieuwsgierig na wat ze over hem hebben gehoord: hij is het Lam Gods, groter dan de grote profeet Johannes. Een beslissend moment. Ze durven te vragen: 'Waar woont u?', volgen hem en vanuit dat moment neemt hun leven een nieuwe wending.

Kairos

Je kunt de inspiratie, de roep van zo'n moment negeren. Gewoon overgaan tot de orde van de dag. Je kunt ook blijven staan, ogen en geest openen voor het vreemde dat je niet in handen hebt, dat zo maar op je weg komt, dat je gegeven wordt als een wenk, een raad. Dat wordt bedoeld

met het woord 'kairos', het Griekse woord voor zo iets als het binnendringen van de eeuwigheid in het tijdelijke. Een moment waarbij mensen ervaren of vermoeden dat hier en nu iets gebeurt dat ze niet in handen hebben, niet onder controle. Je kunt doorlopen, gewoon je werk weer oppakken, of net als Mozes bij de brandende braamstruik blijven staan, van de weg afstappen om het ongewone van dichtbij, met alle aandacht te bestuderen. Dan maak je wat mee!

Laatst ontmoette ik iemand die er 'veranderd' uitzag. Ik vroeg: 'Wat is er met jou gebeurd? Je kijkt heel anders uit je ogen.' 'Is het te zien?' kreeg ik als antwoord. 'Je zou het niet geloven, wat mij is overkomen. In mijn straat kom je daklozen tegen. Ze lopen niet haastig met een doel. Zij hangen. Sommigen bedelen of verkopen de straatkrant. In feite zag ik ze niet, of niet meer. Ze hoorden bij het decor, als ik het zo mag zeggen. Totdat op een avond een stem mijn naam riep en vroeg: 'Je bent toch Jan S.? Herken je me niet? Je loopt al dagen langs me heen alsof ik lucht ben.' Ik keek toen pas goed en herkende een vroegere studievriend, Bert. De tijd stakte even:

herinneringen aan vriendschap, ambities en toekomstdromen. Tegenover mij stond nu een verlopen figuur. Ik was degene die zich schaamde, want ik zag mezelf met andere ogen: zelfverzekerd, geslaagd zoals het heet, maar onverschillig, hard. Zo blind dat ik een vroegere vriend niet zag staan. Totaal verbouwereerd ben ik met Bert meegelopen. Niet naar huis, want dat heeft hij niet. Naar een soort café in een steeg waar een opvang is voor daklozen. Ik heb daar een uur gezeten, met Bert en andere gasten gepraat. Nu kom ik daar twee avonden in de week. Ik doe niets. Ik ga aan een tafel zitten, schenk koffie, noem de mensen bij hun naam. Het is raar, maar ik denk dat ik nu pas leef, nu ik meeleef.'

Dicht bij God

In de evangelieverhalen lezen wij dat Jezus zich regelmatig in de eenzaamheid terugtrok om te bidden. Om dicht bij God te zijn, want is bidden iets anders dan dicht bij God willen zijn? Vandaar het verlangen van de psalmist: daar zijn, in de tempel waar alles van de Eeuwige spreekt, waar niets je afleidt van het zoeken naar die nabijheid. En toch, dezelfde evangelieverhalen laten ons

Ik denk dat ik nu pas leef, nu ik meeleef

een Jezus ontmoeten die graag tussen de mensen loopt, die zich door allerlei vragen en verzoeken laat afleiden, die zelf op zoek gaat naar zieke, verdwaalde schapen, die alle tijd neemt om voor twee teleurgestelde volgelingen 'de Schriften te ontsluiten' (Lucas 24,33). Die de voorhoven van de tempel gebruikt om het volk te onderrichten, om verhalen te vertellen, parabels, die elke keer aansturen op de vraag: 'Maar jij, waar sta jij? Ben je wel een naaste?', een wenk om je leven een nieuwe wending te geven. Een wenk die van een gewone dag iets bijzonders maakt: een nieuwe start, een ontdekken van wat echt leven kan zijn.

Yvonne Peyresaubes osa is augustines van Sint Monica en woont in het klooster Monicahof te Someren.

Kloosterpost

Samengesteld door Marie Madeleine Maas osa en Anne Nij Bijvank osa

Kapittel

We kijken terug op twee intense maar goede kapitteldagen. Het kapittel vindt eens in de zes jaar plaats en is een vergadering van alle zusters augustinessen van Sint-Monica om terug te blikken, te kijken hoe we ervoor staan en aandachtspunten voor de komende jaren mee te geven aan het nieuwe bestuur. Mariella Oberndorff is herkozen als algemeen overste.

Ook Casella had een belangrijke plek in het geheel. Carolien heeft als meelever haar persoonlijke verhaal verteld, Jan Franken sprak namens de geassocieerde leden van Casella en Ariejan Kuin heeft duidelijk gemaakt hoe het de Stichting Stille en Ontmoeting op financieel gebied vergaat. (MM)

Open Kloosterdag

‘Hee, jullie zijn de aardekleuren-zusters!’ En: ‘Wat een mooie plek is dit, ik word meteen rustig.’ Zomaar twee van de vele reacties van bezoekers van de Open Kloosterdag op 10 juni. Casella heeft zo’n 75 gasten mogen ontvangen, vooral mensen die de leeftijd van onze doelgroep ontstegen zijn en nu toch het klooster en het gastenverblijf konden bezoeken. Onder de vrijwilligers waren veel jongeren, die vol enthousiasme bezoekers rondleidden en de catering verzorgden. De gasten waren geïnteresseerd in ons duurzame gebouw, hebben genoten van het labrynt, het stiltehuisje, het gebedsbus en van de documentaire. In de afsluitende viering kon iedereen ervaren wat samen vieren voor ons betekent. Dat werd verwoord in het bidden van psalm 133: ‘Zie, hoe goed en weldadig: broeders en zusters die bij elkaar thuis zijn! Daar roept de ENE zegen uit: leven voorgoed!’ (MM)

Gradjes Beestenboel

Kippen, een ezel, een pony, een moedereend met tien kuikens, jonge ganzen op komst: hoort ook dat bij het kloosterleven? Jazeker! Witven, het huis in Someren waar onze zusters zorg genieten, heeft sinds jaar en dag een dierenweide: Gradjes Beestenboel. Het begon met zr. Theresia van de Goede Herder, die wat kippen en ganzen hield uit liefhebberij. Na haar dood nam Gradje, vrijwilliger en later bewoner, de verzorging over. Gradje had altijd gehandeld in dieren en tot groot plezier van de bewoners breidde het park zich uit. Na zijn vertrek verkommerde het parkje, totdat zr. Angelucia enthousiaste vrijwilligers vond, die er iets heel moois van gemaakt hebben. Nu zie je dagelijks weer mensen in rolstoelen zitten kijken en genieten en is de dierenweide de drukst bezochte plek van Witven geworden. (ANB)

Nieuwsgierige vragen

Regelmatig horen we: ‘Zusters, wat doen jullie eigenlijk nog?’ Een belangrijk onderdeel van ons dagelijks leven zijn de ontmoetingen: op straat, in de bus of in de trein. In Utrecht zijn we herkenbaar door ons habijt. We worden aangesproken door jong en oud. Zoals door een kleuter, die aan een zuster vraagt: ‘Ben jij oud of stokoud?’ Antwoord: ‘Ik heb geen stok, dus ik ben niet stokoud!’ Of een taxi die midden op straat stopt. Uit het geopende passagiersraam klinkt een stem: ‘Zuster, ik heb vroeger op Meisjesstad gezeten, maar ik maak het nu goed hoor!’ Een zuster zit op een bankje te genieten van de opgeknapt kade aan de Oude Gracht. Een thuisloze komt naast haar zitten, vertelt zijn verhaal en vraagt voor hem te bidden. Zijn eerste ontmoeting die dag? (ANB)

A full-page photograph of a middle-aged man with short, light brown hair, looking upwards and to the right. He is wearing a dark blue checkered blazer over a white shirt and a blue and white striped tie. He is standing in a lush green forest with sunlight filtering through the trees. The text 'Belijdenissen van een journalist' is overlaid in the bottom left corner.

*Belijdenissen
van een journalist*

In gesprek met Leo Fijen

Chris van Wieren en Evelien Plaisier

Foto: Jeroen Jumelet

Aan de hand van citaten van Augustinus gaat Stad Gods het gesprek aan met mensen uit de kring rondom de zusters. We vragen daarbij om een reactie op de citaten. Het resultaat is meer een gesprek dan een interview, een gesprek zelfs dat een persoonlijke belijdenis mag worden. Deze keer: Leo Fijen, historicus en journalist.

Vorig jaar maakte hij de overstap van de grote, hectische wereld van de KRO-NCRV naar uitgeverij Adveniat. Het was een stap op een langere weg van zoeken, verlangen, vertrouwen en loslaten. Leo Fijen vertelt daar gemakkelijk over, maar dat is ook weleens anders geweest: 'Pas toen ik bij de KRO kwam te werken en erop bevraagd werd, leerde ik over mijn geloof te praten. Voor die tijd had ik er geen woorden voor. Nu ga ik het niet meer uit de weg, maar durf ik de binnenkant te laten zien.' De keuzes voor de citaten van Augustinus zijn dan ook snel gemaakt.

Citaat 1:

Heel ons leven is een oefening in verlangen

'De meeste woorden voor mijn geloof heb ik in het kloosterleven gevonden.

Kloosters worden soms oases en luchtverfrissers genoemd. Ze geven ons adem, ruimte en tijd om te oefenen in verlangen. Ook mensen die voor het eerst bij een klooster komen, merken dat. Ik heb nu een paar keer foto's meegenomen om kloosters te fotograferen en die zeggen: 'Ik kom in een wereld die ik nooit meer meemaak: een wereld van aandacht en van luisteren, van gastvrijheid, van de tijd nemen, van barmhartigheid.' Ze zijn vaak nog meer ontroerd door de mensen en hun houding dan door het gebouw of de viering. En natuurlijk zijn de religieuzen geen heiligen, maar wat ze doen is zoeken naar God en proberen om in die zoektocht meer mens te zijn dan ooit.'

'Volgens mij is die zoektocht een confrontatie met jezelf. Je stuit op de deur van je hart en als die opengaat, schrik je: je komt alles tegen wat niet goed gegaan is in je leven. Maar daaronder is er altijd iemand die op je wacht. Dat kan iedereen zijn, maar ik denk dat dat God is. God woont in de kelder van mijn leven. Hij kent al mijn zwakke punten en ik laat me ook kennen. De ontdekking dat ik mag zijn wie ik ben, mag falen en weer opnieuw mag beginnen, dat is de diepste kern van mijn geloof. Dat is een oeververtrouwen in mij.'

‘Door dat vertrouwen durfde ik de dynamiek van de publieke omroep vorig jaar ook los te laten. Ik gaf al een tijdje lezingen over de vraag hoe je op oudere leeftijd toch jong van hart kan zijn, maar op een gegeven moment kwam de gedachte boven: doe ik dat zelf eigenlijk wel? Durf ik het aanzien, het succes los te laten? Volgens mij kan dat alleen als je weet dat je zelf het centrum van de wereld niet bent, als je vertrouwt op de Ene. Ik ben blij dat ik de stap naar deze uitgeverij uiteindelijk gezet heb, daardoor heb ik ook weer meer over mezelf geleerd. Het is rustiger en overzichtelijker geworden. Ik geniet ervan dat ik me niet alleen bezighoud met presentaties en met boekomzet draaien, maar dat ik ook koffie zet en de telefoon opneem. Bij de omroep was het dan ook wel een hels ritme. Als ik in die tijd om half drie ‘s nachts naar huis reed, vroeg ik me weleens af: is dit het allemaal waard?’

Citaat 2: Bemin de vrede. Neem in de vrede zoveel mensen op als je kunt. Ze wordt groter als je haar deelt

‘Ik geloof dat het nodig is dat je eerst vrede sluit met jezelf. Als je weet wie je zelf bent, zie je veel beter hoe bijzonder de ander is. Dan mag de ander anders zijn en wordt de wereld meer zoals Christus die bedoeld heeft. Als je geen vrede sluit met

jezelf, dan wil je de ander tot een kopie van jezelf maken. En dan lopen mensen vast.’

‘In onze tijd zie ik een gebrek aan echt verlangen naar de ander. We zijn verleerd om de ander werkelijk de ander te laten zijn. We zitten vast in een economisch systeem waarin alles in materiële waarden wordt uitgedrukt. Deze tijd vraagt om mensen die het voorbeeld geven in die andere manier van leven: inspirators die mensen kunnen samenbinden. Daarom ben ik blij met kloosters, met plekken waar dat verlangen naar de ander opgewekt wordt, waar werkelijke verbinding tussen mensen ontstaat. Er zijn gelukkig veel van zulke plekken. En laten we vooral maar beginnen op de plek waar we zelf zijn.’

Groeten van

Evelien

Frankrijk, abdij La Pierre qui Vire, retraiteweek met Casella

Als een zaklamp schijnt de stilte deze dagen door alle onbelichte hoeken van mijn binnenste. Hoe het afgelopen jaar zwaar was, los van mezelf en de ondergrond. Maar ook dat er licht is, een bodem. Zittend aan een beekje tussen bloeiende brem, met zon in mijn gezicht en gefluit van vogels overal - voel ik dat vandaag door alle lagen heen.

De natuur is blij.
En heel de aarde zingt uw schepping.
Het zoemt, het fladdert, tsjilpt en fluit.
Het waait en groeit en stroomt en ruist.
Er is leven, licht, beweging, kleur.
Een zachte bries. De overvloed.
De aarde zingt. Het is zeer goed.

Kyrie eleison Heer.
Dat het zo zijn mag telkens weer.
Na de winter altijd de lente.
Na de nacht een nieuwe dag.
Dat na de stem die stokte, het hart dat zweeg.
Dat na het licht dat dempte.
Telkens weer.

Vanuit de bodem van ons wezen.
Een nieuwe klaproos bloeit.
Een bron ontspringt.
Een lied ontstaat.
Dat zingt uw Schepping.
En: het is goed.

*Evelien Meijs is
geassocieerd lid
van Casella.
De wereld is haar
werkterrein.*

Kreta

Foto: Roelant Meijer

... ga naar de wegen en de akkers buiten de stad, want mijn huis moet vol (Lucas 14,23)

Erik Borgman

Gelovigen lopen altijd het gevaar te gaan denken dat Gods grootsheid ook een beetje op hen afstraalt. Wij kunnen de laatste tijd in de krant lezen en op radio en televisie horen dat onze joods-christelijke cultuur een grote schat is die ten koste van alles verdedigd moet worden. De meeste mensen die dat verdedigen zullen niet zeggen dat het Gods geschenk aan ons is, want zij geloven vaak niet in God. Maar zij zijn er wel van overtuigd dat onze cultuur ons bijna goddelijk maakt.

In de evangeliën volgens Matteüs (22,1-14) en Lucas (14,16-24) vertelt Jezus een parabel die er direct op gericht lijkt ons wat dit betreft op andere gedachten te brengen. Jezus verhaalt over een koning die zijn vrienden uitnodigt voor een bruiloftsmaal, maar die vrienden weigeren te komen. Zij hebben belangrijker dingen te doen, zo menen zij, en kunnen niet zomaar weg. In reactie hierop stuurt de koning zijn dienaren naar de kruispunten van de wegen en de stegen van de stad, om de mensen uit te nodigen die daar gewoonlijk verblijven: 'de armen en kreupelen en blinden en verlamden' (Lucas 14,21).

Geen bezit

Het is duidelijk dat de koning in het verhaal van Jezus God zelf is en de uitnodiging op het bruiloftsfeest te komen Jezus' verkondiging van het rijk van God is. De gasten die niet willen komen zijn degenen die denken dat Gods vriendschap met hen, het recht geeft zich als goden te gedragen. Het gevolg is dat zij buiten blijven, daar waar het angstaanjagend duister is en waar volgens de versie van het verhaal in het Matteüsevangelie 'gejammer is en tandengeknars' (Matteüs 22,13).

*Wat in de ogen van de
wereld niets is, verkiest
God uit - om wat in eigen
ogen heel wat voorstelt te
verslaan*

Degenen die vervolgens wel binnenkomen, zijn mensen waarvan niemand zal denken dat ze speciaal met de koning bevriend zijn. Er is niets dat hun komst naar het huis

Christenen zijn tot geloof uitgenodigd, niet omdat deze uitnodiging hen toekomt, maar zomaar

van de koning logisch maakt. Er is alleen het vrije besluit van de koning hen uit te nodigen.

Hiervan gaat de boodschap uit dat het christelijk geloof, de christelijke traditie en de christelijke cultuur geen 'bezit' zijn. Niet een huis waarin je het recht hebt er te wonen of naar believen binnen te lopen. Christenen zijn tot geloof uitgenodigd, niet omdat deze uitnodiging hen toekomt, maar zomaar. Het valt niet te begrijpen waarom uitgerekend jou dit geschenk toevalt. 'Niet jullie hebben mij, maar Ik heb jullie uitgekozen', zegt Jezus in het Johannesevangelie (Johannes 15,16). De apostel Paulus lijkt goed samen te vatten hoe tegendraads Gods keuze is als hij de christenen in Korinthe eraan herinnert dat zij in de ogen van de wereld niet veel bijzonders zijn: niet veel geleerden zijn er onder hen, niet veel machtigen, niet velen van hoge afkomst (1 Korintiërs 1,26). Maar wat in de ogen van de wereld niets is, verkiest God uit - om wat in eigen ogen heel wat voorstelt te verslaan.

als hoogwaardigheidsbekleders te gedragen. Precies daarin worden zij door Paulus terecht gewezen. Wie zich als hoogwaardigheidsbekleeder gedraagt, laat zien geen kind aan huis te zijn bij God. Het christelijke antwoord op het inzicht opnieuw het geloof ontvangen te hebben, is: anderen ruimhartig in de eigen gemeenschap uitnodigen. 'Voor niets hebben jullie gekregen, voor niets moet je geven', zegt Jezus elders in het Matteüsevangelie tegen zijn leerlingen (10,8). Dat geldt ook voor hun waardigheid: dragers van de waardigheid van gelovigen gunnen deze waardigheid vrijgevig aan anderen en laten anderen erin delen.

Wonen in Gods huis betekent: niet bang zijn deze woonplaats te verliezen en je plaats aan anderen afstaan. Door je broeders en zusters op de kruispunten van de wegen te vinden en ze binnen te noden, voorkom je dat je verweesd op straat belandt.

Durf je plaats te verliezen

De christenen van Korinthe waren gaan denken dat wanneer God hen hoog had, zij er recht toe hadden zich

Erik Borgman is lekendominicaan en hoogleraar theologie. Hij is sinds 1999 vaste medewerker van Stad Gods.

Zing!

Femke Soethoudt

Bekleed ons met eerbied

Tekst: Henk Jongerius

Muziek: Jan Raas

Wij hoeven niet God te zijn, wij mogen mensen zijn. Geworteld in aarde, zo stevig gegrond dat we mee kunnen bewegen met de stormen van het leven. We mogen hier wonen, door Gods liefde omringd. Wij hoeven ons niet uit te strekken naar waar God is, we hoeven onze plek bij hem niet te verdienen. Onze plek is hier op aarde en juist hier is er telkens weer de kracht om te bestaan. Als we kunnen zakken in dat geheim raken we vervuld met eerbied. We staan voor God hier op onze eigen laminaatvloer, op onze eigen stoep, met blote voeten in onze eigen modder.

Maria

Koningin en moeder van het leven,
zij omvat het al
geboorte en de dood.
Zij weet van lijden en van leven.

Eens zei ze ja
op ongehoorde vragen
en werd zo de vrouw
die een bijzonder Kind zou baren.

Zij brengt ons God nabij
omdat zij hem heeft gedragen,
zij staat ons bij
in alles wat wij vragen
maar toch echt zelf moeten doen.

Zij is het voorbeeld en de kracht
die iedereen van ons
kan vormen tot een eigen ja
aan God en aan het leven.

ZinneBeeld

Tekst: Felicia Dekkers

Beeld: Halina Zalewska, Jurk op de groei,
uit de serie Op het lijf geschreven 2012 (houtsnede)

Mijmeringen bij Augustinus

Woordeloos verlangen

Martijn Schrama osa

Mijmeren of mediteren?

Augustinus weet in zijn Belijdenissen helder te maken wat het voor hem betekent, dichter bij God komen. Want wie verlangt er niet naar zoiets als een innerlijke zoetheid, naar troost en vrede en innige gehechtheid, kortom naar de diepste gevoelens van liefde. En dat in een voortdurend zoet ervaren. Soms voelt de Godzoeker zich door zo'n gevoel heerlijk aangedaan. Dat gebeurt heel soms, bijvoorbeeld wanneer zo iemand zich terugtrekt in een biddend overwegen, waarin de grootsheid van de schepping en de goedheid van de Schepper worden betrokken. Augustinus verwerft die aandoening allerminst in een roes. Terwijl hij die bovengewone werkelijkheid even mag aanraken, blijft hij contact houden met de gewone werkelijkheid.

Zou je dat nu mijmeren noemen? Eigenlijk niet. Mijmeren heeft iets vrijblijvends. Je kunt, om zo te zeggen, alle kanten op mijmeren. Mijmeren is niet hetzelfde als mediteren. Biddend en mediterend leg je met je verlangen een bepaalde weg af. Of bestijg je, als

Foto: Edward Aghina, glas-in-loodraam in het Klooster van Geffen. Zie kerkramen.nl, een initiatief van J. Klink en Museum voor Vlakglas- en Emaillekunst Ravenstein

een bergbeklimmer, een beoogde hoogte. Maar terwijl je woorden poogt te geven aan je voortgang van verlangen, kun je aankomen bij een punt waar je niet meer verder kunt, bij een hoogte waar je blijft steken. Over die hindernis heen te worden getrokken is een moment van pure genade.

Aan de nieuwsgierigheid voorbij

Er zijn in mijn leven tijden geweest waarin ik heel nieuwsgierig was naar die opwaartse beweging van Augustinus. Wat ervoer hij nu precies? Wat ging er door hem heen? En vooral, welke hoogte had hij bereikt? Als docent moest ik er mijn studenten over vertellen. Met woorden bleek er wel iets over te zeggen, maar zelf echt ervaren was er niet bij.

Aan die vakmatige nieuwsgierigheid kleefde ongewild een vorm van begeren. In mijn hang naar dit soort kennis wilde ik blijkbaar iets naar me toe halen wat me alleen maar geschonken kon worden. Wijzer geworden – als ik dat zo mag zeggen – ben ik dat op kennis beluste punt voorbij. Een nieuwe ervaring dringt zich nu op, iets van een koesterende rust, terwijl mijn hart toch onrustig mag blijven.

Zonder te weten hoe, zonder acrobatische toeren, ben ik terecht gekomen in een huis van woordeloos verlangen.

Dr. Martijn Schrama, augustijn, doceerde Geschiedenis van theologie en Geschiedenis van spiritualiteit. Hij is verbonden aan het Augustijns Instituut te Utrecht en is pastor in de Salvatorparochie aldaar.

Augustinus een beeldverhaal

Ik haat Grieks!

Ik ging naar een middelbare school
in een stad in de buurt, Madaura.

Is de meester
echt geen Hades?

Haha

Want ik
verveel me
dood!

Als je niet oppast
hoort hij je nog.
Word je al die straf
nou niet zat?

Hier studeerde ik literatuur
en welsprekendheid.

Augustinus!

Nou blijkbaar werken die
straffen voor geen meter
want ik ken nog steeds
geen woord Grieks...

Welsprekendheid was een
van mijn favoriete vakken..

...en toch kon ik elke dag
niet wachten tot alle
lessen voorbij waren.

Kom op jongens,
de voorstelling
begint bijna!

Als kind had ik een hekel
aan nuttige dingen...

...maar van zinloze
dingen genoot ik.*

Wordt vervolgd

Papoea vandaag: Eindexamens

Stad Gods zet elk jaar één project in de schijnwerper op deze plek. Dit jaar de Villanova-scholen van pater Tromp in Indonesië. Blijft u bijdragen zoals altijd? U kunt natuurlijk ook geld overmaken voor de crisisopvang of daklozenopvang. Vermeld waar uw donatie voor bestemd is, dan zorgen wij dat het geld op de goede plek terecht komt.

Met vriendelijke groet, zusters augustinessen van Sint-Monica

Alle 65 leerlingen, de vijfde lichting van onze Villanovaschool, zijn geslaagd voor hun staatsexamen! Dat is niet zo'n prestatie, bijna iedereen slaagt 'automatisch' en gaat vanzelf over, om geen plaats in te nemen van de nieuwe leerlingen. Op de plek waar ze na het examen belanden, wordt dan bepaald of iemand aangenomen wordt, dat kan een vervolgschool zijn, de universiteit, of een werkplek. Leerlingen met mindere capaciteiten melden zich als vanzelf niet aan voor een hoog aangeschreven school of universiteit en zo is er sprake van natuurlijke selectie, op een manier waar iedereen hier vrede mee heeft.

We zijn heel blij met de zeer goede prestaties van onze leerlingen: vier van onze leerlingen zijn geselecteerd voor een overheidssubsidie en mogen in Duitsland verder studeren. Van de vijftig leerlingen uit de regio die geselecteerd waren, slaagden er vijf in één keer en van deze vijf kwamen er vier van onze Villanova-

school. Drie meisjes en een jongen. De meisjes doen het dus nog steeds beter dan de jongens!

Heel, heel hartelijk dank voor al uw hulp en steun in dit afgelopen jaar. Mede dankzij u hebben we hier goed onderwijs kunnen bieden!

Ton Tromp osa

Maak uw gift over op:

NL76 INGB 0003 8244 29

Vorig totaal	€ 2.775,-
Nieuw totaal	€ 3.570,-

Op de koffie met Paula Zijp

Chris van Wieren en Evelien Plaisier

Foto: Roelant Meijer

‘Ze heeft ons via internet gevonden!’ riepen de zusters verbaasd, toen ik in 2012 voor het eerst bij een vriendenavond aan de Waterstraat kwam. Ik was inderdaad bij hen terecht gekomen door te googelen. Toen de zusters van Casella naar de boerderij verhuisden, ben ik ook naar weekenden gekomen. De zusters staan open voor anderen zonder te verliezen waar ze zelf voor staan. Ze zijn relaxt in hun overtuigingen, dat inspireert mij. Bovendien vind ik de boerderij en het terrein eromheen één van de mooiste plekjes in de omgeving, dus ik sleep hier graag anderen mee naartoe. En omdat de zusters op zoek waren naar gastvrouwen en -heren, ben ik dat geworden. Zo kan ik de zusters vooral praktisch helpen als er een groep jongeren een weekend in de boerderij verblijft. Tijdens zo’n weekend zie je dat gasten zich op hun gemak voelen.

24

En ik vind het leuk om hun meer over Casella te vertellen, hoewel het verhaal van de zusters zelf natuurlijk het interessantst blijft.’

